

de
DE PINKSTERBLOEM
een
GESCHIEDENIS UIT HET LEVEN
DOOR *J. P. VAN DER MAAS J^r*

UITG. MOHNRINGHOF, DEVENTER
HARDERWIJK, H. A. BERENDS

Prijs 10 Cent. 25 Ex. f 2,25. 100 Ex. f 6,50

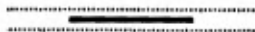
DE PINKSTERBLOEM.

EENE GESCHIEDENIS UIT HET LEVEN

DOOR

J. P. VAN DER MAAS Jr.,

Predikant te Borger.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

I.

VRIENDSCHAPSBANDEN.

Het was op een schoonen lentedag in Maart toen Hendrika de tuinmansdochter een bezoek bracht aan Alida, de oudste dochter van den heer van der Wal van Stevenswaard, bij wien haar vader werkzaam was.

Beide meisjes waren vriendinnen en van gelijken leeftijd. Zij telden ongeveer achttien jaren.

Verschil van stand was voor Alida geen hinderpaal om Hendrika tot hare vriendin te kiezen. Zij was niet hoogmoedig, maar een beminnelijk meisje. Iedereen hield veel van haar.

De heer van der Wal bewoonde in een der schoonste streken van Gelderland een prachtig huis, waarachter een goed aangelegden en onderhouden bloem- en moestuin zich bevond, benevens een boerderij en een woning voor tuinbaas en koetsier. Meerveld had het opzicht over de tuinen. Op de boerderij woonde een landbouwer met zijne vrouw en twee volwassen zoons.

Het huisgezin van den heer van der Wal was niet groot. Zijne gade was hem ten vorige jare door den dood ontnomen. De huishouding werd door een zuster van de overledene waargenomen, en tante Suze was daarin ijverig en nauwgezet. De heer van der Wal betreurde het verlies zijner dierbare echtgenoot, en droeg gelaten zijn lot, omdat het, zei hij, zoo moest zijn, en er toch niets aan veranderd kon worden. Hij kende den Trooster der bedrukten niet. Hij was rijk en gezien in de wereld; wat zou hij nog meer noodig hebben?

Zijne overledene vrouw had den Heer leeren kennen als haar Verlosser en Zaligmaker, en was met vrede de eeuwigheid ingegaan; steunende alleen op de gerechtigheid van den Heere Jezus Christus.

Tante Suze was wel niet vijandig van de waarheid, maar zij miste het eene noodige.

Behalve Alida had de heer van der Wal nog twee kinderen, Karel de oudste, was twintig jaren en student in de rechten te Leiden, en een meisje Louise van vier jaren, die altijd ziekelijk was, en zoo men meende, de teering had.

Mijnheer van der Wal had niet veel omgang met menschen en met wie hij omging, waren lieden, die God niet vreesden. Na den dood zijner vrouw las hij niet meer geregeld in den Bijbel, en van het kerk gaan kwam niet veel.

Tante Suze liet hem naar eigen goëddunken handelen. Alida had van hare moeder goede indrukken ontvangen. Gaarne zou het meisje gezien hebben, gelijk als weleer, dat de Bijbel gelezen werd. Met tante kon zij ook niet veel over Gods woord spreken, maar vond in Hendrika eene vriendin, die haar menigmaal opbeurde.

Naast de boerderij stond de woning van Meerveld en het koetshuis. Hij had eene lieve vrouw en een eenige dochter Hendrika. Het was een godsdienstig huisgezin.

Liefde en eensgezindheid heerschten er. Als de tuinbaas na het verrichten van zijn dagelijkschen arbeid, in den kleinen kring zich bevond, gevoelde hij zich de gelukkigste mensch der wereld. Zijne vrouw en dochter wisten als hij weemoedig was, de rimpels van zijn voorhoofd te doen verdwijnen. Hendrika was de lust en de vreugde der ouders. De vrede Gods woonde in dat gezin.

De winter was geweken en de lieve lentemaand had reeds menigen zomerschen dag geschonken, niettegenstaande hare buien. De barre winter met zijn ijs en sneeuw had Alida verhinderd uit te gaan, te meer omdat ze een lichte verkoudheid had opgedaan. Hendrika had haar gaarne een bezoek gebracht; maar zij zag er tegen op om naar het huis te gaan, zoo als ze de woning van den heer van der Wal placht te noemen. Dat huis was haar zoo groot in het oog. Mijnheer sprak weinig of niets en juffrouw Suze niet meer dan noodig was.

Het was al zes weken geleden, sints de meisjes elkander gesproken hadden. Alida had hare vriendin gaarne verzocht eens

bij haar te komen, maar tante Suze had gezegd, dat zij rust moest hebben. Zij had er niet op tegen dat Hendrika kwam, maar het meisje was zoo druk, veel te druk. Toen het nu in Maart lief weer begon te worden, was Alida er opgesteld hare vriendin eens te spreken.

Tante wilde dat bezoek al uitstellen. Het was haar te gering met de tuinmansdochter in dezelfde kamer te zitten. Toen Alida bleef aanhouden Hendrika te zien, zeide tante:

„Ik kan mij niet begrijpen, waarom gij zooveel belang stelt in dat meisje. Zij is goed, maar verre beneden uw stand, kind-lief! We moeten die lui goed behandelen, maar om ze tot onze vrienden of vriendinnen te maken, is niet goed. Ze worden te gemeenzaam en we verliezen de achting die men ons verschuldigd is.”

„Wel lieve tante! Wat ge daar zegt, doet mij zeer. Ik bemin Hendrika, niet alleen omdat ze een braaf meisje is, maar omdat ze den Heer vreest. Ik leer veel van haar, ook blijft zij mij altijd met achting behandelen.”

„Ja, kind! Gij ziet het nog niet in. Geloof mij, het staat niet, als gij, de rijke dochter met die van een tuinbaas arm in arm wandelt. Dat past niet!”

„Beste tante! Is het de schuld van Hendrika dat zij een tuinmansdochter is? Als papa niet zoo rijk was, of een tuinman, zou ik daarom meerder of minder zijn dan ik ben? Maakt het geld iemand beminnelijk? Hendrika heeft haar hart den Heer gegeven; ik wensch dat ook te doen. Zij is gelukkiger dan wij, met al ons geld, wanneer wij den Heere Jezus missen.”

„Nu ja, dat is waar. Maar gij moet niet zoo overdreven zijn, lieve meid! Ge moet het zelve weten. Ik voor mij zou haar zoo niet behandelen. Het is of zij uws gelijke is.”

„Zoo beschouw ik haar ook, tante! Zij is mij een zuster.”

„Nu, doe uw zin, uw eigenzinnig hoofdje is niet te buigen.”

Tante zweeg en Alida zond een knecht naar Hendrika om deze uit te noodigen haar een bezoek te brengen.

Niet lang daarna zaten de meisjes in de woonkamer te keuvelen. Het was een gezellige kamer. De zon schoot hare stralen op de rijk gemeubelde voorwerpen. Een goed onderhouden vuurtje aan den haard deed het lichaam goed.

Tante Suze stond van de theetafel op en verliet de kamer, òf omdat zij niet zoo gemeenzaam met de tuinmansdochter wilde omgaan, òf omdat zij hare dienstmaagden in de keuken iets bestellen wilde, òf maar we willen dat niet onderzoeken. De meisjes waren blijde alleen te zijn. Het was haar aangenaam ongestoord te kunnen spreken.

„Wat heb ik naar u verlangd, freule!” zei Hendrika, „het is nu zes weken geleden, sinds we elkander zagen.”

„Als ge weer freule zegt, wordt ik boos, ondeugd die ge zijt. Zijt ge mijn naam vergeten? Heb ik dat aan u verdiend? Ik was zoo verlangend naar u. Hoe gaat het met uwe ouders? Gij ziet er gezond uit, lieve! Gij zijt gelukkiger dan ik. Papa en tante behandelen mij als een *Kruidje roer mij niet*. Ik mag het huis niet verlaten, zoo bevreesd is men voor mijne gezondheid.”

„Dat is een bewijs dat ze u liefhebben. Wat mijne ouders betreft, ze zijn door 's Heeren goedheid gezond.”

„Hoe gaat het met den armen wever Jansma, en zijn vrouw? Bezoekt ge ze nog wel eens? Tante heeft mij beloofd, hun eenige levensmiddelen te zenden.”

„O, de oudjes zijn dankbaar en tevreden. Ze verlangen naar den tijd hunner ontbinding.”

„En hoe gaat het met Betje?”

„Zij sukkelst voortdurend. De dokter heeft hare moeder niet veel hoop gegeven. Zij heeft zoo'n droge hoest. Ik geloof dat ze niet vrij van teering is.”

„Het arme kind! Hoe staat het met hare ziel? Wijst ge haar nog gedurig op den Heer?”

„Zeker! En zij schijnt belang te stellen in de waarheid.”

„O, Hendrika! Mocht ik daar ook meer belang in stellen. Bij oogenblikken denk ik aan den dood. Dan wordt het mij zoo wonderlijk. Alles schijnt mij zoo vreemd. Het is alsof ik niet lang meer leven zal.”

„O foei! Zoo moogt ge niet spreken. De Heer alleen weet wanneer we sterven zullen. Hoe komt ge aan zulke gedachten?”

„Lieve! Ik kan mijn hart voor u uitstorten. Hier in huis begrijpt men mij niet. Het is hier, hoe zal ik het zeggen, zoo koud, zoo geesteloos. Er is geen verlangen naar Jezus.”

„Dat is treurig. Evenwel kunt gij in de eenzaamheid veel aan den Heer denken. Hij kan spoedig uitkomst geven.”

„Wist ik maar of ik na mijn sterven gelukkig zal zijn. Ik ben bij oogenblikken zoo bevreesd.”

„De Heer heeft gezegd, lieve vriendin: *„Die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen.”* Hij kan en zal, als ge tot Hem komt dien angst wegnemen. Het is gelukkig Hem in onze jeugd te zoeken. Dat is Zijn werk, want we zouden dat van ons zelve nooit doen. Welk een heerlijke belofte: *„Die Mij vroeg zoeken, zullen Mij vinden.”*

„Daar twijfel ik juist bij oogenblikken aan.”

„Ik weet het bij ondervinding, lieve! En toch is het een groote zonde, wanneer wij het Woord des Heeren niet gelooven. Ware het een mensch die het gezegd had, dan zouden wij het in twijfel kunnen trekken, maar het is het Woord van den levenden God. Zijne beloften kunnen niet falen. Dat is onmogelijk.”

„Ge zijt een lieve vriendin Hendrika, maar”.....

Hier werd het gesprek afgebroken. Tante kwam binnen, zij was uiterst vriendelijk, maar deed de tuinmansdochter niettemin gevoelen, dat deze minder was dan zij. Nog eenigen tijd waren de vriendinnen bijeen. Bij het afscheid stonden in beider oogen tranen, tranen die de tolken waren van ware vriendschap, door de banden die de Heer gelegd had.

Toen in den avond van dien dag tante Suze met den heer van der Wal van Stevenswaard in tegenwoordigheid zijner dochter over Hendrika spraken, werd het blijkbaar, door de partij welke de dochter des huizes voor de tuinbaasdochter trok, dat zij in haar een geliefde, trouwe vriendin had gevonden. Zij ging ter ruste met de herinnering aan het aangenaam onderhoud met hare vriendin. Ook voor die vriendin was de rust des slaaps zoet. Zij droomden van elkander.

II.

VADERSMART.

In een gemakkelijken leuningstoel gezeten, zag de heer van der Wal over zijn boek, dat hij in de hand hield, heen, naar zijne dochter die met borduren bezig was. Het was hem aan te zien, dat hij niet op zijn gemak was. Tante Suze kwam binnen en stookte het vuur aan den haard wat op. Ofschoon half April was het guur weer. Toen tante plaats genomen had, legde de heer des huizes zijn boek neder, stak een sigaar op, en sprak:

„Alida: Gij zijt een meisje van achttien jaren en op dien leeftijd moet ge iets van de wereld zien. Het is hier te stil voor u. Mijn vriend van Berkenrode is er opgesteld u van den zomer ten zijnent te logeeren.”

„Lieve papa! Het is mij hier niet te stil. Ik ben tevreden. U en tante doen mij veel genoeg aan; ik wensch en verlang niet naar andere vermaken. Ik blijf liever hier dan bij de familie van Berkenrode.”

„Het is voor uw welzijn kind! Het is hier niet goed voor u. De omgeving waarin gij u bevindt, is nadeelig; uw omgang met Hendrika staat mij niet aan. Niet dat ik iets tegen het meisje heb, volstrekt niet, maar zij past niet voor u. Toen gij kinderen waart, ging dat nog, maar nu ge tot den leeftijd gekomen zijt, waarop ge de wereld moet intreden, moet dien omgang ophouden.” — Tante voegde er bij:

„Hendrika is een lief meisje, maar wat overvroom. Zij spreekt altijd van dood en eeuwigheid. Dat zijn geen gesprekken voor een jong meisje.”

„Maar een jong meisje kan sterven tante! Het is volstrekt noodzakelijk daarover te spreken. Wij hebben eene ziel, en die ziel moet behouden worden.”

„Och kind! Alles heeft zijn tijd. Voor een jong meisje die een fatsoenlijke opvoeding genoten heeft, is het voegzaam de wereld te leeren kennen; men kan toch op zijn tijd over den Bijbel spreken en ter kerke gaan.”

„Maar lieve tante! Er staat geschreven: *„Niemand kan twee heeren dienen?”* God te dienen en de wereld gaat toch niet, we moeten beslist zijn. Mijn goede opvoeding zal mij niet in den hemel brengen, evenmin als het geld van papa. Het is mij aangenaam mijn geld tot welzijn mijner medemenschen te besteden, daar heb ik meer aan, dan alle wereldsche genoegens na te jagen.”

„Op zijn tijd; uw papa en ik doen veel goed aan arme menschen, maar daarom mogen we voor ons zelve die vermaken genieten, die ons vervroolijken. Gij gaat te ver. Ik prijs uwe goede werken. Het is loffelijk de armen te voeden en de naakten te kleeden. De Heer rekent ons dat toe als aan Hem gedaan.”

„Ja, tante! Maar onze goede werken brengen ons niet in den hemel. Genade alleen om de verdiensten van Christus kan ons behouden.”

„Gij spreekt mij te hoog, kind;” hernam de vader. „Zulk een taal voegt niet voor een jong meisje tegen hare tante.”

„Lieve papa! Mama heeft mij altijd zoo geleerd. Ik heb hare lessen tot dusverre betracht. Ge herinnert u”.....

„Uw mama was een engel, zij is niet meer. Nu moet ik en tante Suze voor u zorgen. Mama was niet zoo overdreven als gij; het is de omgang met Hendrika, die u tot een dweepster zal maken. Mijn besluit staat vast. Met Pinkster zult gij uit logeeren gaan. Tracht Hendrika te vergeten.”

„Dat hoop ik nooit, papa!” snikte Alida. „Zij is mij een dierbare vriendin.”

„Een tuinbaasdochter,” zei tante Suze verachtelijk.

„Een kind van God, tante! even als hare ouders.”

„Genoeg. Geen woord meer daarover,” zei de heer van der Wal, stak zijn sigaar, die uitgegaan was, op, trok zijn jas aan, en verliet het vertrek.

Alida schreide. Zij gevoelde zich zoo alleen. Haar zuster Louise was sinds een paar maanden naar een badinrichting voor hare gezondheid vertrokken; nu kon zij niemand haar nood klagen. In het verborgen knielde zij neder, stortte haar hart voor Hem uit, die een Hoorder en Verhoorder van het gebed is. En Hendrika? O, had zij hare vriendin in zulk een toestand gezien, zij zou met haar geschreid hebben.

Toen de heer van der Wal des avonds te huis kwam, lag zijne dochter reeds te bed. Zij sliep niet, maar dacht aan het gebeurde en vertrouwde op Hem, die alles bestuurt en ten beste zijner kinderen doet uitloopen.

Hendrika had in dien nacht ook geen oog gesloten. Het was eene treurige dag voor hare ouders en haar geweest. Hoe zoo? Op het onverwachts was mijnheer bij zijn tuinman gekomen en na eenige woordenwisseling had deze vernomen dat hij met Pinkster vertrekken moest. Mijnheer wilde geen onderhoorigen hebben, die zijne kinderen vroom maakten. Alida was reeds een goed eind op weg om een dweepster te worden en als Louise terug kwam, kon het even zoo gaan. Hij sprak veel. Meerveld hoorde hem bedaard aan, doch toen mijnheer van der Wal opstond om te vertrekken zei hij:

„Is dat uw laatste woord, mijnheer? Ge hebt niets op mijn werk aan te merken, alleen krijg ik mijn ontslag om mijn godsdienstige gevoelens. Ik heb u twintig jaar eerlijk en trouw gediend.”

De heer van der Wal was aangedaan, maar wilde zijn woord niet terugnemen. Hij bedacht zich en sprak:

„Hoor eens Meerveld! Ik ben er niet tegen dat gij godsdienstig zijt, maar die overdrevenheid haat ik. De omgang van uwe dochter met de mijne staat mij niet aan. Beloof mij de vriendschap tusschen haar te doen ophouden, dan zal ik mij nog eens bedenken.”

„Mijnheer! Harten die voor elkander kloppen; banden die de Heer gelegd heeft, kunnen door geen menschen verbroken worden.”

„Wat spreekt gij van banden die de Heer gelegd heeft. — Ik mag zulke kwezelarij niet hooren. De Heer bemoeit zich niet met zulke beuzelingen. Zou Hij banden gelegd hebben tusschen mijn dochter en die van mijn tuinman?”

„Ja geloof het, mijnheer! Het is geen kwezelarij zooals u dat belieft te noemen, maar een werking des H. Geestes.”

„Wat; genoeg! Ik had mijn kind niet met het uwe moeten laten omgaan. — Zij zal haar niet weder ontmoeten dat zeg ik u. Zoo als gezegd is, met Pinkster, reken er op, vertrekt gij; mijn besluit is onherroepelijk.”

„Als de Heer het wil, mijnheer!”

„Dat zullen we zien.”

Met een gramstorig gemoed verliet hij de tuinmanswoning, wipte nog even de boerderij in, waar hij den boer en zijn gezin waarschuwde zich niet met Meerveld in te laten, en kwam onvoldaan over zich zelven te huis.

Den volgenden dag na het ontbijt deelde hij tante Suze en Alida mede, wat we reeds weten. Hoe de lieve Alida te moede was, kunt ge begrijpen. Ze mocht Hendrika niet meer zien. Dat was te veel voor het minnend hart. Tante Suze zelve oordeelde dat haar schoonbroeder wel wat overijld was te werk gegaan.

„Lieve papa!” snikte het meisje. „Ge ontnemt mij het dierbaarste wat mij op aarde genoegen doet. Het is mij zoo verkwikkelijk, zoo troostvol, zoo opbeurend over den dierbaren Heer Jezus te hooren spreken, zooals Hendrika doet. Hier in huis hoor ik dat nooit zoo. Ik zal u gehoorzamen, ofschoon het mij veel, zeer veel kost. Mag ik hier op aarde haar niet weer zien, dan zeker in den hemel, dat kunt gij niet verhinderen lieve papa! De banden die God gelegd heeft, kunnen door geen menschen verbroken worden.”

„Och, gij praat even als Meerveld van banden die God gelegd heeft. Het is papegaai gesnap. Wees wijs, lieve meid! Zet al die treurige denkbeelden uit uw hoofd; van middag gaan we uit rijden, hoor! naar de stad. Hebt ge geen mooie japon of iets anders noodig? Ge kunt over de beurs van uw papa beschikken.”

„Ik hoop het niet, papa! maar de Heer kon”....

„Geef mij een kus, lieve! Ge moet wat verstrooiing hebben.”

Alida zuchtte. Een paar uren later kwam het rijtuig voor, gelijktijdig met den brievenbesteller, die twee brieven den koetsier overreikte. De heer van der Wal maakte een daarvan los, werd bleek, en viel bewusteloos neder. Hij werd in huis gebracht en van de rijtoer kwam niets. De inhoud van dien brief was het doodbericht van Louise, geschreven door den geneesheer van de badplaats, met bijvoeging dat zij in den Heer was ontslapen. Ze was aan de betere hand, toen ze door een bezetting op de borst werd aangevallen, en na kortstondige benauwdheid

bezweken was. Hare laatste woorden waren geweest: „moeder Alida Kom Heere Jezus.” — De tweede brief werd, nadat de grootste ontsteltenis een weinig bedaard was, door tante Suze voorgelezen. Bittere tijding. De zoon van den heer van der Wal had zijn rechter dijbeen gebroken ten gevolge van een misstap uit het rijtuig. Het was te veel voor het geschokte vaderhart. Hij werd ongesteld en kreeg ijlende koorts. Het duurde tot een paar weken voor Pinkster eer hij eenigszins op zijn verhaal kwam. Hij had bij de ter aarde bestelling zijner Louise niet tegenwoordig kunnen zijn, en toen hij tot bewustzijn kwam, vond hij zijn zoon Karel op krukken in de kamer aan zijn zieksonde. Alida had veel geleden. Zij was in korten tijd merklijk ouder geworden. Met de teederste liefde had zij haren vader en broeder opgepast. Hendrika had zij al dien tijd noch gezien noch gesproken, maar deze had voor hare vriendin gebeden. De roede des Heeren was over het huis van den rijken bewoner uitgestrekt. Toch was er honig aan die roede.

III.

DE PINKSTERBLOEM.

Het was donderdags voor Pinkster. De plannen van den heer van der Wal waren verijdeld. Alida zou *niet* uit logeeren gaan en Meerveld zou *niet* vertrekken. Het huisgezin van den tuinbaas had tot God gebeden en de Heer had uitkomst gegeven. Niet de wil van mijnheer van der Wal maar dien van God zou geschieden.

In een gemakkelijken leuningstoel zat de heer des huizes voor het open raam om zich in de Junizon te verkwikken. Tante Suze liep af en aan, Karel zat nevens zijn papa en Alida werkte aan een zakdoek waarvan zij reeds drie hoeken geborduurd had.

Hendrika kwam binnen en groette vriendelijk.

„Ga zitten kind!” zeide de heer van der Wal.

Van waar die groote verandering? — Als God werkt wie zal

dan keeren. Mijnheer had door het plotseling overlijden zijner lieve Louise en het ongeluk zijn zoon overkomen, veel geleden. Tante Suze was ook tot nadenken gekomen. Alida had niet minder geleden en was ten gevolge der omstandigheden, zeer zwak.

Twee maanden waren er na die treurige geschiedenis verlooppen, toen Alida vrijheid had gekregen, hare vriendschap met Hendrika te mogen vernieuwen. Hoe verheugd zij was, kan niet beschreven worden. Haar vader had op zijn ziekbed, toen hij aan de betere hand kwam, leeren inzien, wat het is op den Heer te vertrouwen. Hij herinnerde zich de woorden zijner dierbare gade voor haren dood gesproken. De Heilige Geest had zijne oogen geopend. Zijn zondigen toestand, zijn onbehoorlijk gedrag tegen zijn tuinbaas, die hem altijd trouw en eerlijk gediend had, zag hij met droefheid in, beleed zijn schuld voor God en was niet eerder gerust, voor hij Meerveld om vergeving gevraagd had. Van nu af werd de hoogmoedige heer van der Wal van Stevenswaard een ootmoedig christen, die zijne onderhoorigen met liefde en toegenegenheid behandelde. Hendrika werd het vergund, even als vroeger, met hare vriendin om te gaan. Het geheele huisgezin had een gezegende verandering ondergaan.

Zoo zien we de tuinmansdochter binnentreden en haar vriendelijk aanspreken door hem, die haar vroeger bijna niet aanzag.

Alida zou met hare vriendin een arme vrouw bezoeken die den kanker in de borst had. Spoedig was zij gereed en verlieten de beide meisjes het vertrek. Tante Suze brak het stilzwijgen af, door het vertrek der vriendinnen veroorzaakt, en zeide:

„Hebt ge wel opgemerkt, broeder! hoe bleek Alida er uit ziet. Ze is sinds een paar dagen zoo stil en afgetrokken en het liefst in gezelschap van Hendrika.”

„Ja, lieve zuster! Het is mij niet ontgaan. Ik sla haar met bezorgdheid ga. Hoe ouder ze wordt, hoe meer ze op haar zalige moeder begint te gelijken. Het meisje is niet gezond. Haar deert iets, dat zij voor ons verborgen houdt. Als het morgen niet beter is, zal ik den dokter raadplegen. O, die lieve Pinksterbloem, zoo als we haar altijd plachten te noemen. Herinnert ge u nog wel Suze, hoe zij op Pinkster geboren is, op

Pinkster zich voor het eerst durfde los laten en naar haar mama kwam loopen, op Pinkster haar belijdenis deed en juist op Pinkster haar lieve mama verloor?"

Karel wischte een traan uit zijn oogen. Als men in zijn binnenste had kunnen zien, zou men de gedachte gelezen hebben: wellicht zal zij ook met Pinkster sterven. De heer van der Wal ging voort:

"Ik hoop dat de omgang met Hendrika haar goed mag doen. Zij wijzen elkander op den Heer en het is haar grootste genoegen van de heerlijkheid, die weggelegd is voor hen die God vreezen, te spreken. Mochten vele jongelieden haar voorbeeld navolgen."

Juist kwam Alida te huis, had veel te vertellen van de arme vrouw, die zij bezocht had en prees haar geduld, haar stil berusten in Gods weg, haar overgegevenheid aan den Heer en was opgewekt door de goede woorden, die zij vernomen had.

Den volgenden morgen gevoelde zij zich niet al te wel, en werd aan de ontbijttafel gemist. Aan den middagmaaltijd was zij buitengewoon stil, deed niets dan zuchten, zag haar vader, broeder en tante Suze weemoedig aan.

De geneesheer, die onmiddellijk ontboden werd, verklaarde dat de lieve dochter door zenuwachtige aandoeningen geschokt was en schreef eenige geneesmiddelen voor, terwijl hij ten sterkste rust aanbeval.

Des Zaturdags moest zij het bed houden. Karel sprak weinig. Tante Suze was ongerust, en de vader zat met tranen in de oogen voor het bed van zijn lieveling.

Alida sloeg hare oogen op, zag allen met een blijmoedig gelaat aan, en verzocht haren broeder een gedeelte van Gods woord voor te lezen, en wel Hand. 2. Toen hij aan het achtste vers gekomen was, viel zij in een sluimering; overigens sprak zij den geheelen dag weinig of niets. De nacht werd vrij rustig doorgebracht.

De zondagmorgen brak aan. Het was Pinkster, en stil in het huis. Dienstboden liepen zachtjes af en aan, om naar den welstand van de lieve kranke te vernemen. Mijnheer en tante Suze hoopten op een gunstige uitwerking van die zachte sluimering; Karel vreesde voor het behoud zijner lieve zuster. Gedurende

den voornacht was zij kalm en rustig, maar tegen den morgenstond kreeg zij een hevige koorts en was doodsbenauwd.

Het klamme zweet parelde langs haar voorhoofd, hare wangen gloeiden, en zij stamelde eenige onzamenhangende woorden. De geneesheer deed al het mogelijke wat hij kon. De geheele familie stond schreiend bij de legerstede van de lijderes en zond hare verzuchtingen op tot Hem, die krankheden genezen kan. Tegen negen ure des morgens ging de koorts af, en gevoelde de kranke zich in staat, hoewel het haar moeielijk viel, overeind te gaan zitten. Zij gaf hare begeerte te kennen, Hendrika hare lieve vriendin te zien, waaraan dadelijk voldaan werd. Een half uur later bevond deze zich in de ziekekamer. Op het gezicht harer vriendin schrikte Hendrika. De ontmoeting was allertrefpends. Een hartelijke kus toonde hoe innig ze elkander beminden.

„Hoe gaat het lieve?” begon Hendrika.

„Redelijk wel!” was het antwoord. „Het is heden Pinkster niet waar? Die dag is voor mij een blijde en droevige herinneringsdag. O, hoe heerlijk is de herdenking van de uitstorting des Heiligen Geestes. Ik verheug mij over zijn komst, want door den Heiligen Geest heb ik kennis gekregen aan mijn zondschuld.”

„Ja, dierbare vriendin! Welk een voorrecht dat te gelooven. Dat geloof is ook zijn werk.”

„Dat is waar. Ik was heden morgen benauwd, zielsbenauwd. Ik meende voor eeuwig om te komen, maar het is nu voorbij. De Heer is goed. Hij maakt het wel met mij.”

„Zijt ge bevreesd, als de Heer u roept? Ik hoop op en verlang naar uwe beterschap, maar”

„Beter zal ik niet worden. Ik gevoel mijn einde. Dezen dag moet ik u allen verlaten. Papa heeft een paar maanden geleden gezegd, dat ik met Pinkster uit logeeren zou gaan; ik ga niet uit logeeren maar naar mijns Vaders huis in den Hemel. Schrei niet, mijne geliefden! Mijn henengaan is geen reden van droefheid maar van vreugde. Ik ga naar mijn dierbaren Zaligmaker.”

Nadat zij deze woorden gesproken had viel zij achterover in de kussens.

Welk eene uitwerking die woorden hadden, laat zich best

begrijpen. *Hier* stond een door schuldbesef getroffen vader, de handen wringende; *daar* een beminnende broeder met een geschokt hart; *ginds* een bedroefde tante, eene teederminnende vriendin en suikkende dienstboden. De dierbare kranke richtte zich nog eenmaal op, en sprak door den Heiligen Geest bezield, zoodat allen zich ontzetten en verwonderden. Zij sprak allen aan, de dienstboden niet uitgezonderd. Vermanend en bestraffend, liefderijk en deelnemend klonken hare woorden en ze vonden weerklank in de bedroefde harten. Niemand kon spreken. Toen de klok twaalf uren sloeg, raakte de dood het achttienjarig bloempje aan, brak haren stengel; maar de Heer verplante het in den bloemenhof daar Boven, om nooit weer verbroken te worden.

Het was de eerste Pinksterdag. Het volk stroomde tempelwaarts om de geschiedenis der wording van de christelijke kerk bij vernieuwing te hooren, en dien Heiligen Geest te bidden die op den Pinksterdag uitgestort, voortgaat met zondaren te ontdekken en op den Heere Jezus te wijzen.

Bij de familie van der Wal heerschte een liefelijke stilte. Ofschoon bitter bedroefd, werd een zalige blijdschap gesmaakt, door den Heiligen Geest in het hart gewerkt.

Op den doodenakker rust het zielloos overschot van Alida, om in den dag der opstanding met de ziel vereenigd, eeuwig met al Gods kinderen te zingen van 's Heeren goedertierenheden. Hendrika verloor een lieve vriendin, maar vond in tante Suze een andere weer. De heer van der Wal is grijs geworden. Hij bezoekt dagelijks de plek waar het overschot zijner dierbare dochter rust, en plengt een traan op het graf van de zoo vroeg verplante

PINKSTERBLOEM.

De Heilige Geest opene jeugdige lezer of lezeres uw oogen opdat ge uwe zonden leeret inzien en verfoeien en ge reikhalzend moget uitzien naar de verlossing die in Christus Jezus is.

OP DEN OLIJFBERG

en te

JERUSALEM

of de geschiedenis

van het

HEMELVAARTS-EN PINKSTERFEEST

aan onze kinderen verteld

door

P. J. KLOPPER

2^e Druk

Prijs 10 Cent

25 Ex. f 2,25. 100 Ex. f 6,50

